

[Forsvarsministeren.]

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 336 af 16. juli 1948 om hjemmeværnets ordning.*

Den nugældende hjemmeværnslov blev som bekendt vedtaget på et tidspunkt, da den daværende forsvarskommission endnu ikke havde afsluttet sit arbejde med overvejelserne vedrørende det øvrige forsvars fremtidige ordning. Man fandt det imidlertid hensigtsmæssigt, at der uafhængigt af disse overvejelser blev skabt en fast ordning for hjemmeværnet, således at opbygningen af denne del af forsvaret snarest kunne påbegyndes. Det blev dog udtrykkeligt fremhævet, at det, når den endelige ordning af forsvaret var fastsat, kunne blive nødvendigt at foretage visse ændringer i hjemmeværnsloven.

Efter at man nu igennem nogle år har indhøstet visse erfaringer, og efter at arbejdet med de nye forsvarslove er tilendebragt, har det da også vist sig både ønskeligt og nødvendigt at foreslå gennemført visse ændringer i den nugældende hjemmeværnslov. Her har ikke mindst oprettelsen af flyvevåbnet som selvstændigt værn været af betydning.

Efter den hidtil gældende hjemmeværnslov er hjemmeværnet som helhed underlagt hærkommandoen, idet dog de formationer, der uddannes til sømilitære formål, kan stilles til rådighed for søværnskommandoen.

Efter oprettelsen af flyvevåbnet står man nu over for spørgsmålet, om hvorvidt de hjemmeværnsformationer, der uddannes med henblik på virksomhed indenfor flyvevåbnets rammer, fremtidig skal stilles til rådighed for flyvevåbnet på tilsvarende måde, som hidtil har været gældende for søværnets vedkommende, eller om man skal oprette 3 selvstændige hjemmeværn for henholdsvis hæren, søværnet og flyvevåbnet, men samlet under fælles ledelse, der da naturligt i administrativ henseende skulle henlægges direkte under forsvarsministeriet.

Ved den sidstnævnte løsning ville hjemmeværnet til en vis grad få en tilsvarende stilling som forsvarets korps m. fl., altså i virkeligheden blive en ny forsvarsgren, hvis enkelte dele skulle tilknyttes de værn, indenfor hvis område personellet anvendes.

Jeg har imidlertid i kontinuitet af den udvikling, der begyndte i 1948, foretrukket en løsning, der i det store og hele kan betragtes som en videreførelse af det hidtil gældende princip for hjemmeværnets underlæggelsesforhold. Hjemmeværnet foreslås som helhed underlagt hærkommandoen, indenfor hvis

område så langt den overvejende del af hjemmeværnets personel har sin virksomhed. Men på den anden side er der ved nærværende forslag åbnet mulighed for, at de hjemmeværnsformationer, hvis virksomhed falder indenfor søværnet eller flyvevåbnets område, kan henlægges under disse værn i alle forhold, hvor det har betydning, at henholdsvis søværnet og flyvevåbnet direkte disponerer over de pågældende formationer.

Forholdene vil herefter i praksis blive således, at hjemmeværnet foruden de hidtidige hjemmeværnsregioner kommer til at omfatte, hvad man kunne kalde en søværnsregion og en flyvevåbensregion, eller sagt med andre ord myndigheder, der på samme måde som hjemmeværnsregionerne har overtilsyn med uddannelsen af de specielle hjemmeværnsstyrker til søværn og flyvevåben, men som i modsætning til de oprindelige hjemmeværnsregioner omfatter hele landet. For disse nye hjemmeværnsmyndigheders vedkommende vil tjenestevejen for alle sager af værnstøttet faglig karakter komme til at gå fra den pågældende myndighed over hjemmeværnschefen til vedkommende værnkommando og omvendt. Dette betyder naturligvis ikke, at værnkommandoerne afskæres fra direkte korrespondance eller ordregivning til den pågældende del af hjemmeværnet, men det vil ved affattelsen af tjenestebestemmelser m. m. blive sikret, at chefen for hjemmeværnet, der på de pågældende områder er at betragte som underlagt henholdsvis søværnskommandoen og flyverkommandoen, i fuldt omfang holdes underrettet om de pågældende ordrer og direktiver.

For hovedparten af hjemmeværnets vedkommende — nemlig for hele den landmilitære del af hjemmeværnet — er virksomheden så nøje knyttet til hærens øvrige virksomheder, at disse hjemmeværnsenheder i administrativ henseende bør følge ganske de samme regler, som er fastsat for hæren, og derfor bør være underlagt hærkommandoen. Gennemførelse af en anden ordning vil medføre administrationsvanskeligheder både i forsyningsmæssig og udrustningsmæssig henseende.

Hjemmeværnet bør i så stort omfang som muligt have våben og øvrig udrustning fælles med hærens øvrige enheder. Hæren råder over en række myndigheder og skoler, såsom skydeskole for håndvåben, ingeniørskole og telegrafskole, ved hvilke der afholdes en række forsøg, der danner grundlag for hærens forsyninger med våben og udrustning. Hærkommandoen optræder her som den myndighed, der koordinerer hærens